

Годишното спомоществование за вжтрѣ въ Държавата е една лира турска, а за на вжтрѣ отъ Държавата се принасятъ пощенскитѣ разноски. Спомоществование за шестъ мѣсци е половина лира турска. Всяко спомоществование се предплаща.

Писма неосвободени отъ пощенски разноски и неподписани, не се приематъ по никакъвъ начинъ.

ВАЖНО ИЗВѢСТІЕ.

Писанието на ВЪВЪ се пренесе въ Галата, Паджа-ханъ, № 21, близу до Юрската. Това за знание на почитаемитѣ и настоятели и спомоществатели както и на всичкихъ ни дописници.

ПАРИГРАДЪ, 10 Априля 1875.

Австрийскитѣ императоръ, като бѣше въ Венеція, ималъ особень разговоръ съ Венеціанскитѣ епископъ. Единъ италианскій вѣстникъ мысли да знае, че епископътъ бѣлъ патоваренъ отъ папата да предизвѣсти императорътъ да се пазн отъ престоуваното прителство, което му показва Прусія. Въ сжщото врѣме той бѣлъ патоваренъ да го моли още да освѣти Виктора Емануила върху опасноститѣ на политическото положение. Другъ единъ италианскій вѣстникъ прибавя, че въ отговоритѣ си на епископътъ императорътъ Францъ Иосифъ се паразидъ съ похвала за намбрѣніята и поведеніето на италианското правителство.

Споредъ вѣстникътъ вѣстникъ Фреден-блатъ, поведеніето на Австро-Унгарія спрямо Пруссія и Папата трѣба да е слѣдующее: «надѣме се, казва този листъ, че никога папското правителство не ще се остави да си ржководи въ Австрийската политика отъ интересъ чуждъ на интереситѣ на папата Имперія. Спрямо ученіето за непогрѣшимостта и спрямо неговитѣ практически послѣдствія, папската политика трѣба отъ една стѣрна да варди пълната и цѣла независимостъ на Държавата, както отъ друга стѣрна атаки политика не може да не признава на пълно духовно-то прителство на католическата црква. Ние не можеме да отречеме припознаването на единъ папа избранъ споредъ постановленіята и канонитѣ на црквата; но ние не ще позволимъ сжщо на никой папа, колкото тържественно и да е припознатъ, да има неслѣдствителна властъ въ държавата и да нарушава върховенството на послѣдната. Попреди ние доказваме, че ако црквата ся покаже пастелна, Австро-Унгарія ще има право и сила, за да ся тури въ енергическо отбранително положение; но за да ся расправя едно положение такова, каквото е създадено то въ Германія отъ борбата за напредѣтъ, нѣма друга Държава толкова силна, освѣтъ Германската имперія, която да може да пзлѣзе на глава. Дано може да успѣе тя въ това си предпріятіе безъ заплашва цѣла Европа и безъ да при-

зываетъ Австрія или Италия да ся вмѣшватъ въ неспѣтъ вжтрѣшния дѣла»

Тѣзи думи на австрийскитѣ вѣстникъ сж твърдѣ важни; тѣ бѣлжкатъ съ поразителна яснотъ, че Австрія никогъ не ще дѣгне противъ папството враждебна рѣшка, макаръ было то дѣйствovalo въ всичката пълнота на своята непогрѣшимостъ: сичко что може Австрія да прави, то е да ся тури въ отбранително положение, ако ся появи отъ стѣрна на папството покушеніе върху държавното и върховенство. Слѣдователно Пруссія трѣба сама да ся расправя въ борбата си противъ католическата Црква.

Пруссія, наистина, слѣдва неуклонно този пѣтъ. Доляята Пруска камара одобрила окончателно послѣдне единъ новъ законъ, който уничтожава членовѣтъ XV, XVI и XVII на Конституціята. Това е новъ ударъ нанесенъ на католическата Іерархія: но този ударъ докача въ сжщото врѣме и протестанската црква.

Членъ XV даваше право на секо вѣроисповѣдно общество да нарежда само собственихъ си дѣла и да ся управлява, безъ да има да търпи никакъвъ надзоръ отъ Държавата. Това право сега ся уничтожава за сички еднакво. — Членъ XVI припознаваше на црковнитѣ лица пълна свобода за сношеніето имъ съ по горнитѣ си началници, а членъ XVII устраниваше секо вмѣшательство на Държавата въ назначаваніето на священницитѣ и на владѣицѣтъ. — За напредъ Държавата ще ся вмѣшва, было за да показва въ каквы граници членовѣтъ на католическото духовенство могатъ да ся сношаватъ съ тѣхнитѣ по горни власти, въ Пруссія или навънъ, было да посочва тя сама лицата, които ще ся назначаватъ на празнитѣ мѣста.

Другъ единъ законъ, не по малко корененъ, уничтожава сичкитѣ вѣроисповѣдни дружества (конгрегаціи), като иносечки брутства и др. Този законъ докача сжщо и другитѣ христіански вѣроисповѣданія, защото протестанската црква е имала много женски вѣроисповѣдни общества съ разны благотворителни цѣли.

Отъ друга стѣрна телеграфитѣ извѣстива испращаніето на нова нота отъ Берлинскитѣ кабинетъ до Белгійското правителство. За да покаже, види ся, примѣръ на Белгія, Германското правителство явява въ тази нота, че то само ще пристави да измѣни своето законодательство тѣй, что то да ограничи нападеніята на печатѣта върху чуждитѣ страны. Чрезъ този примѣръ Германія ся надѣе да склѣни Белгія и другитѣ Държавы да ѣхъ подража-

іатъ; ти бы желала даже да ся спораумѣжатъ сички, за да рѣшатъ въпросътъ на единъ конгресъ.

Новото предложеніе обаче на Берлинскитѣ кабинетъ щеда е мжчно неслѣзливо, защото въ нѣкои страны, напримъ въ Белгія и Англія, законодателната властъ като е главна принадлежность на камаритѣ, единъ подобенъ законъ бы пострѣщаль въ тѣзи страны непреодолимы препятствія.

ПО ПРАЗДНИЦЫ-ТЪ.

Пролѣтъта е образъ на всеобщо движеніе. На всяка пролѣтъ новъ животъ ся почнува въ природата, новы надежды съживяватъ человечеството. Рекълъ бы человекъ чн както въ природата така и въ человечеството, всичко почти ся възобновлява и новъ кръгозоръ на чувствъ и на надежды ся отвори.

Оставямы на възхитеннитѣ поеты да настроятъ благоукусно лирата си и да възсѣятъ прелеститѣ на пролѣтъта и океанитѣ на разнообразитѣ чувства, които възбужда тя въ смъртнитѣ человечески сынове.

Публицисты, които имамы за длжностъ да излагамы редовно текущитѣ събитія и да хвърлямы върхъ тѣхъ свѣтлината на разумътъ и на исторіята, която е вѣковичный опытъ на человечеството, ный ся ползувамы просто отъ времената и отъ обстоятелствата за да представимъ нѣкои си мысли и сажденія, вджхнати отъ тѣзи времена и обстоятелства.

При природната пролѣтъ всичкитѣ христіанскій свѣтъ тържествува и друга една пролѣтъ — пролѣтъ не по малко весела и не по малко освѣтена отъ дѣлгитѣ вѣкове. Тази пролѣтъ ся относно до правественото и религіозно възражданіе на человечеството. Тя брои деветнаесать вѣковенъ животъ, и ежегодно тя ся възобновлява. Въ свѣтъта на преобразованіето предъ деветнаесать вѣкове человечество таиса и гори постоянно святата искра на една вѣчна признателность — искра, която не можиха да изгасятъ ни най силнитѣ и буйны вихуришки, каквито често ся заблѣжватъ въ пространната исторія на христіанството и на европейската цивилизация. Милліоне человекъ тържествуватъ тѣ дни памятна на едно събитіе, което е най великого събитіе въ исторіята на человечеството. Установленіето на христіанството е предметъ на радости и на свѣтлы-позываемы праздники. Това ся повтаря редовно, посредъ една голѣма часть на человеческитѣ родъ, отъ хилядо и осем-

стотинъ и седемдесать и пять години, и тази правственна и религіозна пролѣтъ ся поздравлява отъ милліоне души не съ по малко възхитеніе отъ колкото природната пролѣтъ. Всяко това свѣдѣтелствува за великого значеніе, което има таинственното събитіе станало предъ деветнаесать вѣкове въ градъ Іерусалимъ. когато Римската властъ ся намбрваше на апогейтъ си — на най высоката си степенъ, а всичкитѣ почти извѣстѣи въ онова время свѣтъ усѣщаніе тяжестята на властната римлянска ржка.

Христосъ Въскресе! съ евангелески думи, съ които ся поздравляватъ тѣзи дни милліоне души. Глѣбоко и пространно е значеніето на тѣзи думи. Тѣ напоминуватъ едно събитіе, съ което е явленъ цѣллитѣ свѣтъ, и което му е отворило нова епоха, новъ животъ, ново пошире на дѣятелность въ всяко почти отношеніе. Значеніето имъ обаче е толкова пространно, што то объема и минклото и бѣлжцето. При свѣтлитѣ зары на христіанството старитѣ свѣтъ, който бѣше умрѣлъ почти правственно, почна да ся съживява. По дека-лека, той ся възобнови правственно; рекълъ бы человекъ чн въ изсмѣхалитѣ му грады доде отъ единъ новооткрытъ свѣтъ една правственна сила, която му придаде новы идеи, новы чувства, новы наклонности, новы стремленія. Свѣтлитѣ кръгозоръ на высокитѣ и правственнитѣ истины, които откры Евангеліето, ся разширичи и облѣ свѣтътъ съ поетъ и съ необыкновенъ блискъ. Съ една рѣчь, не само Христосъ, но цѣлитѣ свѣтъ въскресе. Въскресеніето ся отнася, прочее, до цѣла една епоха на свѣтътъ, и то объема цѣлото бѣлжце. Всяко възрожденіе може да ся нарече въскресеніе. Наджилитѣ правственно — могатъ да въскреснатъ. Назадничавитѣ въ напредѣтъ и въ цивилизаціята — могатъ да ся свѣтватъ, да въскреснатъ отъ литаргическитѣ спнъ на глѣбокото невѣжество. Забауденитѣ — могатъ такожде да въскреснатъ изъ тѣмнитата, въ която сж ги хвърлили обстоятелствата. Въскресеніето объема всичкитѣ животъ на свѣтътъ, а и самъ животътъ не е друго освѣтъ смъртъ и въскресеніе. Говоримъ тука за въскресеніе историческимъ образомъ, независимо отъ мыслѣта, която ся свързва съ великого таинство на христовото въскресеніе.

На въскреснитѣ послѣдователи на Евангеліето дали сж ся высоки заповѣди, между които любовта и мирътъ стоятъ на първо мѣсто. Мирътъ и любовта сж първитѣ отличителны черты на христовитѣ послѣдователи. Съединены въ единъ

възлюбленіи на вѣрѣти иш и полченіе на народътъ ни подъ властѣта на Римъ.

МАРЪ е ударѣтъ, който нанесе на нѣщо това враждебно и разрушително но непоколебимата твърдость

Всяко нѣщо, което ся отъ въ праотеческитѣ си вѣщания и Управленіето на цѣпната дѣятелность на нѣщо ся несправа до притежѣтъ тѣхъ Галата — Паджа-Ханъ, а тѣй отъ паденіе нѣята заночуватъ отъ началото въславия Іерархія, защото бѣше я

За пѣвѣтія и за други частни помоще прощсе ся плаща по два гроша на редѣтъ. Чувенія чѣднитѣ ни

дѣхъ, въ едно вѣрованіе, въ една надежда, тѣ трѣбаме да представляватъ образецътъ на най миролюбивитѣ общества.

Да! Евангелескитѣ заповѣди не губатъ нищо отъ силата си. Тѣ преобразуватъ постепенно вжтрѣшнитѣ человекъ, тѣ умиротворяватъ домашнитѣ враждуванія, укрощаватъ свирѣлыитѣ страсти, облагородяватъ срдната и опитомяватъ коравитѣ нравы. Нѣма съмнѣніе чн, подъ благотворителното вліяніе на евангелеского ученіе, свѣтътъ ся преобразова въ нравственно отношеніе. Нѣма съмнѣніе чн евангелескитѣ начала чувствително подѣствуваха върхъ много обществены учреждения на цивилизованныитѣ свѣтъ. Нѣма съмнѣніе чн подъ дѣйствіето на тѣзи начала ся породиха и ся развиваха съ най плодотворенъ начинъ нѣкои си человеклоубивы чувства, неизвѣстны почти на старитѣ свѣтъ. Нѣма съмнѣніе чн областѣта на свѣтънитѣ и отъ всякако узаконеніе независимы задѣлженія ся разширичи ошущително. А нѣма съмнѣніе чн, споредъ както ся изразява единъ философъ — законотвѣдецъ отъ мнжливъ вѣкъ, гражданитѣ на христіанскитѣ общества можѣха да съставятъ една най благополучна дѣржава, ако слѣдѣаха и изпълняваха вѣрно заповѣдитѣ на религіята си. При всяко това, хвърлете единъ погледъ върхъ всеобщата исторія! Гдѣ е мирътъ, гдѣ е любовта, толкозъ горещо препоржчаваны отъ Спасителя на человеческитѣ родъ? Международнитѣ страсти и враждуванія държатъ въ постоянна борба всичкитѣ негли человечески общества. Ако и съединены въ едно вѣроисповѣдно чувство, членовѣтъ отъ христіанското общество не сж, поради това, свързаны и въ пространното поле на международнитѣ интересы. Дверитѣ на бойтъ не ся затвориха предъ небесната евангелеска проповѣдь, и мечтаемитѣ траепъ миръ не можѣ до днесъ да замѣсти международната враждебность. Богътъ на войната не ся е още сиюгодилъ съ благодѣтелната богиня на мирътъ; и жално нѣщо наистина! въ исторіята на европейската цивилизація една голѣма часть отъ международнитѣ, често крѣвавы, сблѣсканія ся породи отъ распри върху самата Христова религія, която проповѣдва миръ, любовь и сгласіе!

Кой е кривъ за това? Да ли тази религія, съ свѣтлото ученіе на която мнозина правятъ хиляды злоупотребленія за чужды пей цѣли, или человеческитѣ страсти, които презиратъ тѣй често и най святитѣ начала? Да оставимъ на страна полето на политическитѣ животъ на народитѣ. Праведно или неправедно, често

НАИДАА

Пѣснь I.

(Вижѣть брои 14-ий).

Изви ся царъ Агамемнонъ и му рече: «Сичко това, що казвашъ, е право, старче, нѣ този сынъ иска сичко да знае, На сички да е прѣвъ, и да владѣе; Но азъ познавамъ тука единъ сычига, Който не може му ся покори нивга. И за туй ли сж-го съ храбрость надарилъ Вѣщныи Бози, та тѣй гордо да хули?» Отговори божественный Ахилей, Като прѣкъснж рѣчьта на славный герой, Истина быхъ бѣлъ най низкътъ, и най долепъ Ако бѣхъ за сичко, що думашъ, покоренъ. Думата ти може на други да мине. И заповѣдай на други, а не на менѣ; Защото азъ нѣма вѣче да тя слушамъ. И сичко запомни, което кадумамъ. Азъ за двѣйката ржка не сжмъ вангамъ, Ни съ тебе нишъ пѣкъ съ други цѣа си карамъ; Защото вѣи самити, ми и дадохте, И сами искате да ми я земете. Като бѣде за другыты корысти, Който въ черпата ми лодка сж скрыты, Нищеско отъ тѣхъ ты не можешъ ни бутнъ, Или видѣть можешъ ли ги ное погледнж. И тѣвъ да видятъ какъ ще да обѣе Черпата твоя крѣвъ копѣето мое.» Когато си изгладяхъ такыиъ глѣзкы, Станахъ, а подиръ тѣхъ другыты сичкы. Ахилей убо отъ Патрокла придруженъ, И отъ дружината своя сподиренъ, Отиде въ свонты корабы и шитры. А Агамемнонъ ся другадъ отгѣгли. Сѣ си спусти стрѣлливъ корабъ въ морето,

На си избра самъ и качи въ туй корыто Жертвѣ Екатома и двадесать моряка, И Хрисіида черюката дѣвѣйка. А воякъ на кораба станж самъ Одисей, Най многохитрый и най прочютый Герой. А като ся качиха въ него сичкы, Плавяхъ по морскыты влажны пѣкмы. А царѣтъ рече на сички да ся мыятъ, За да сж готови жертва да принасятъ, А тѣи ся мыяхъ сичкы на полето, И си поминѣ плескахъ въ морето. Най послѣ тѣи ся край морето залавнѣ Богу стрѣлничку жертвы да си колятъ. Отъ ющи и козы, дымѣтъ на които Съ парата стигахъ даже до небото. Между тѣмъ царѣтъ не бѣше забравилъ, Шо Ахилею ся бѣше тамъ закапалъ. Той выхъ Таттибія и Еврибата, Неговы вѣстницѣ и слугы двамата: «Идѣте, рече, въ шатратъ Ахилеева, Тамъ ще найдете робыниѣта негова, Врисіида, прѣкрасната дѣвѣйка, Земѣте и доведѣте ми я тука. Ако ли си опре, азъ самси отиввамъ, Съ по много дружина и му я грабуивамъ, И това ще бѣде за него по тѣжко. Сторѣте, както ви заповѣдахъ сичко». Двамата вѣстницѣ трѣбнжхъ неволно По край брѣгъта на морето многошумно, И приближихъ шатраты Мирмидонскы, Гдѣто дѣвѣйхъ и черныты имъ лодкы. Тамъ отъ страна бѣ посѣднѣлъ самъ Ахилей. А шомъ ги заримъ, сжмѣти ся добѣи Герой. Тѣй отъ ерамъ и почнѣтъ кѣмъ него ся свѣхъ, И въ вѣсто да го здрависать, тѣи мыяхъ. Той ги позна, шо си мыслятъ на срдцѣта, И ги здрависа и рече имъ отъ срдца: «Ой вы вѣст, вѣстницѣ людскы и Зевсовы, Приближѣте, защото вѣи не сте криши, Но Агамемнонъ, за дѣво ви провожда,

За да ми земете милата награда: Нѣ ты, Патрокле, ни, божій любимче, И прѣдай имъ на рѣцѣтъ туй момиче. А тѣи свидѣтели пѣтъ ми бѣлѣтъ вѣрни Прѣдъ человекъ и бозыты блаженны, И прѣдъ свирѣлыи царъ, когато потребовамъ. Въ усилно вѣрия и Арміици да помагамъ. Ей, той си е прѣдѣлъ на свирѣна ярость, И за напредъ нѣма никакъ промышленность, За дѣтъ Арміици да можѣтъ да отхождатъ. На бой и вразыты славно да побѣждатъ». Патроклъ посудни любовный си войвода, Изведъ отъ шатрата красна Врисіида, И имъ я даде на царя да я водятъ, А ты ги посѣдѣва неволно по пѣтьтъ. Ахилей заплака, и порони слзы, И тѣмъли ся далѣкъ отъ своиты друзы, На сѣднѣ самси край брѣгъта на морето Отъ дѣто глѣдаше взынѣты срдцѣто. И съ рѣцѣтѣ виднѣгыты началъ да плаче, И да ся моли на майка си, и рече: «Маме, понеже ми си смѣтенъ родила, А вѣщъ гадатѣль тогизъ растѣлуи, И разисни тѣчно божитѣ любѣ. То поне Зевсъ олимпійскій, небогърымый, Трѣбваше да мя просаишъ мене бѣдний, Когато сильный Атреевъ тѣй безъ правда Ми зе, и за укоръ, млата награда». Туй той пздума кѣмъ млата си майка, Коя бѣ сѣднала до старый си тейка, Въ дѣното на морето; Ты го послушнѣ, И ся като мѣлга отъ моретъ являа. Тя сѣднѣ до него и чо го не плаче, На го познава съ раката си, и рече: «Сынко, защо плачешъ, и защо ти е жално? Кажъ ты да знаешъ туй и дваматъ явно». Въздѣхнъ отъ срдце храбрый Герой и рече: «Шо да ти казвамъ, кога го знаешъ вѣче? Нѣи обсаджхъ свѣщный градъ Тебейскій, Градъ Итеионовъ, градъ, шо бѣ найкрѣпкый. Приваехмы го и го до край унѣхнхмы,

А сичко шо заххмы, ный го сподѣлхмы, И Агамемнонъ зе най добра награда Была лодка, черюка Хрисіида. Тогизъ Хрисѣ, жрецытъ на бога стрѣлничка, Дойде тамъ при силната флота аргыйска, Смирено да моли сичкы главатары, Дѣщеря си да откупи съ царскы дары. Той дѣржеше златѣтъ скиитръ Аполлоновъ, И върху скиитры вѣщѣтъ, и той неговъ, И сичкы Аргыйци молеше смирено, А дваматъ Атреевы сынове изрядно; Сичкыты други стареца съжлѣхъ, И му молатъ ся единъ гласъ удобрѣхъ, Но Агамемнона туй не задоволи, Та сгизн стареца съ доста тѣжкы хулы. Старѣцѣтъ разлѣженъ назадъ си ся върнѣ, И като бѣлъ мизъ и драгъ на Аполлона, Богѣтъ му посуднѣлъ ярката молтва, И прати ли въ стана лагуба и язва. И мрехъ отъ нея безбройны войницѣ, Защото сполѣтъ сичкыты Аргыйци, А вѣщъ гадатѣль тогизъ растѣлуи, И разисни тѣчно божитѣ любѣ. И азъ подумахъ на богѣтъ да принадеи, Та милость отъ него дано да си найдеи, А царѣтъ си пламжъ отъ гнѣвъ и отъ ярость, На ми ся закани безъ правды и съ гордость; Че, както си рече, тѣй го и направѣ; Защото добити видци Дившеи До бѣща и Хрисіида пронодѣхъ, И Аполлону тамъ дары испратѣхъ. А прѣдъ мало въ шатратѣ ми дойдохъ, И ми робыниѣта безъ правда отнехъ, Дѣщеря Хрисова, красна Врисіида, Коя си бѣ дала менѣ за награда. Нѣ помогни ми ты, маме, ако можешъ, На Олимпѣ при Зевсе скоро да възлѣзешъ, И да го номолѣши, ако е истина, Че ты му си бѣла едно вѣрѣя вѣрна. Защото многажды съмъ чюлъ да говорѣи,

Въ бацнитѣ ми дворѣ, и сама да ся хвалѣи. Че ты сама между безсмъртныты бозы Си му подказала, за да ся прѣдпази, И свободила си славный Юпитера, Когато Неутунъ и Паллада и Ира Си съгласили въ оковы да го турятъ, И тѣй не си оставила да го вържатъ. Че си повикала старыйи Титани, Нареченъ Егеонъ отъ всичка вселенна, Отъ Бозыты же Бріарій, да побѣрза На Олимпѣ да иде на помощъ на Зевсе; Защото той отъ баща си бѣлъ по силенъ. Той сѣднѣлъ до Зевсе отъ гордость ухмыселъ, А отъ страхѣтъ му враждебныты Бози Сичко забравили, и оковы, и жзы. Напомни му туй и падни му на скута, Та да по му земешъ дума отъ устата, Че ще на Троиѣ отъ сега да помага, А Аргыйцѣ отъ страхъ въ лодкыты да натласка И тогизъ царѣтъ си сичкы да познайтъ, И самси Атреевъ да позине крайтъ На своята толко глупава постѣлка». За дѣто той Ахилей тѣй потпка. На туй повтори Тетидѣа и заплака: «Тѣжко ми, сынко! защо съмъ была майка? И, ако ты родихъ, защо ты отхранихъ? За кое добро на свѣтъ ты поставихъ? Нѣ честѣта понеже е тѣй пѣтъмѣла, И тебе е съ крѣтъкъ животъ надарила, То поне трѣбваше радостенъ да бѣдешъ. И тамъ при фотыты веселъ да живѣишъ. Нѣ сега си и краткожизненъ и бѣдешъ, И между сичкыты хора най безчестенъ, И за такѣта зѣа честь съмъ ти родила Въ кѣщѣта си, и майка съмъ ся нарѣкла. За това въ тѣлъ крѣпий и голѣма нужда, Азъ въ сѣтловый Олимпѣ нѣмъ да отидѣ. И Зевсу грѣшнику сичко цѣа прикажѣ. Та да не бы молатъ ми да посудѣишъ. (Слѣдува)

манско отъ едно не толкова, само съ хв-
и е на единъ погледъ върхъ състояние играе
тъ сета.
Ако това положение не си попръ-
можно да нѣма гибелни послѣд-
ний считамъ за нужното или не тако-
гитъ мѣрило, които зима Чувствие на поли-
махе злато, да раз- жемъ за другитъ о-
твърди сериозно за- лны враждувания, които
ментъ отъ военна- олето на самиятъ животъ
съ горинтъ нѣмъ- олето на самиятъ животъ
да осмѣждатъ. Увы! река въ челоуѣкъ
е най пър- ъ ойбзи, на които е по особе-
къ гж-рѣво съхраненіето на евангелес-
ный вѣповѣди, често забравятъ всичкитъ
мъ ги други христовы слова за да запо-
мѣтъ само онова мѣсто, въ което си казва
ли той е дошълъ да принесе не миръ, но
мечъ и огъи и да раздѣли чада отъ роди-
ели и братъ отъ брата! Распритъ, по-
шигнати отъ съперничество за власть и
на славолюбіе въ нѣдрата на самата цър-
ква, распокасаха повече пешитата хри-
стова риза, споредъ църковното израже-
ніе, отъ колкото външниятъ враждебно-
сти и нападенія. Христосъ си славѣ отъ
множество миліонѣ души. Но каквы ре-
лигиозны неспоразумѣнія, каквы враждеб-
ности въ това множество! Истината отъ-
вадъ Азмиахъ си счита заблудженіе отъ-
самъ сѣкитъ горы, при всичко чѣ жи-
гелитъ и въ едната и въ другата страна
си кланятъ на одного и самого Бога —
Христа. Истината, която преобладава въ
Париградъ и въ Москва, си осмѣда въ
Римъ и въ Лондонъ — въ името на съ-
щото Евангеліе. Припознаваемъ чѣ време-
ната не сѣ были страны на тѣзи раздѣ-
ленія! Но, сѣ едина по добра воля, сѣ ед-
но истинно самоотверженіе отъ страна
на высшитъ църковны сановници колко
злупы, колко раздоры, колко враждеб-
ности можеха да сѣ предуредятъ за по
голъмо естѣіе на народитъ, за доброто
на челоуѣчеството и на цивилизаціята!

Нека не забравимъ, при всичко това,
чѣ живо е всякога словото божіе и чѣ то
постоянно дѣйствува. Отъ образованитъ
доцѣлници огнища, които не могатъ да
сѣ съхранятъ освѣтъ чрезъ благодѣтель-
та, сѣ издаватъ всякога искры утѣши-
тельны за кѣтото челоуѣчество. Народы-
тъ и общества сѣ съставятъ отъ част-
ны лица. Евангеліето до лица сѣ отира-
ва. Образованны лица образованны об-
щества цѣ съставлятъ. Христіанска-та,
республика, (духовното царство), за ко-
то сѣ мечтѣли нѣкои си мыслители, и
въ която трѣба да владѣятъ миръ, любовь,
братолюбие, не ше усибе, освѣтъ кога-
то всички сѣ проникнатъ съвършенно отъ
високитъ христіански истини.

ВЪНШНИ НОВИНЫ.

ФРАНЦИЯ.

Французски-тъ вѣстници опровер-
гаватъ едногласно членъ на нѣм-
скій *Постъ* за належащата ужъ война,
членъ, съкращеніе отъ който обнарод-
ваны и нѣй подъ заглавіето *Германия*.
Вѣстникъ *Ле Тал* прави върху този
членъ слѣдующитъ бѣлѣжки:

«Нѣмската печать има обикновение да
говори на читателитъ си за воинствен-
ны планове, които напразно отдава на
Франція. Постоянната ѣ тактика види сѣ
да е да възбужда нѣмскій патриотизмъ
и да цѣтае противъ насъ враждуваніе-
то на населеніята, като ги прави да
вѣрватъ, че Франция и нейното прави-
тельство готвятъ противъ Германия война
въ блиско бѣдѣще. Тѣ доноси върху
французското честолюбіе почти не сѣ
спиратъ; но сѣ забѣлѣжватъ времена, въ
които тѣ сѣ усилятъ и съвпадатъ обы-
кновенно съ някоя работа на вѣтрѣшната
политика или съ нѣкое политическо или
дипломатич. дѣло на вѣнъ отъ Германия.

ПОДЛИСТНИКЪ.

БЛАГОПОЛУЧНОТО КОРАБЛЕКУШЕНІЕ.

(Вижъ брой 14-ий)

Многобройнитъ призваны за праздни-
кътъ гоетѣ, помъжъ като въззоха въ чѣ-
ликутъ, сѣдѣща около дѣлата трапеза, на
която бѣха наредени всичкитъ сѣбѣрны,
и пореслановы потребни есѣдове, които
само веднаждъ въ годишната оставка ра-
ката. Тука вече триумфѣтъ на Елисавета
сѣ свърши. Всякій бѣше патувалъ малко
или много повечко; охотитъ бѣха раздра-
жены, всякій гледане да удовлетвори сво-
ята; сѣти сѣ отвори разговоръ за мѣст-
нитъ работы и за частнитъ интересы, за
еднитъ новъ пѣтъ, който мислѣха да от-
ворятъ, за послѣднитъ и за бѣдѣщата
жизнь. Всякій си каза думата, мнѣніето си.
Елисавета, чужда къмъ общитъ селеки
работы, и къмъ съотечественици-тъ си
селани, не намѣри ниго дума да продума,
и сѣ видя съвсѣмъ забравена отъ дру-
гитъ.

Селани-тъ, които, обыкновенно считатъ
за изгубено время-то, което минаватъ на

чатъ въ старинѣ, чѣ тоа сѣмъ
даніе има зе предметъ и ше има за
сѣбѣствие да введе единитъ отъ двата
владѣтели въ сѣлѣзтъ, на третѣ импе-
раторы, и чрезъ това да сѣ оздрави е-
вропейскій миръ. Свижданіето стана, и
веднага сѣкитъ вѣстници извѣстиватъ,
че то угрожава да укори една напа-
дателна война отъ стѣрна нѣ Франция.
Сичко е предлогъ на тѣ доноси. Тѣ или
преувеличаватъ, или измышляватъ.

Принудено отъ военната система на
всемірного въоруженіе, което е вве-
дено всѣдъ въ Европа, да наложи на
страната задължителната служба, На-
родното Сѣбраніе, за да ладе на мѣс-
то то нѣкоя безопасность, прѣма законъ-
тъ за военнитъ кадры. Незабавно този
законъ, на който полезността ше си
яви само сѣлѣ десѣтъ годитъ, сѣ тѣл-
кува отъ нѣмската печать като неиз-
бѣжна угроза на Германия. По отъ друга
стѣрна, нѣмската печать твърди сѣ при-
пазва да говори много за извършенното
вече увеличеніе на военнитъ силы на гер-
манската имперія, и за законътъ на зем-
ското опѣчленіе, който тури въ рѣцѣ на
правителството всякомо мѣжское насе-
леніе, и който сѣ види назначенъ да на-
прави Германската имперія способна да сѣ
противи на сичка Европа коализована.»

Най важното нѣчто въ новитъ устав-
ны законы, които прѣе и одобри фран-
цузското народно сѣбраніе, е Сенатътъ.
Сѣга, презъ ваканцитъ на сѣбраніето, сѣ
започнало вече велико избирателно при-
готовленіе, за да сѣ посочатъ и отбѣ-
ратъ лицата, които има да бѣдѣтъ на-
значены за членове на главната основа на
бѣдѣщото политическо здание въ Франца.

Представителитъ отъ лѣвата стѣрна
въобще и отъ лѣвийтъ центръ особно бы-
ли всички убѣдены, че е необходимо да
сѣ ползуютъ отъ врѣмето, което ше
проводѣтъ въ своитъ департаменты. за
да сѣ сговоратъ съ своитъ политически
пріятелѣ върху лицата на подгласнитъ,
които ше поддържатъ въ врѣмето на се-
наторскитъ избирания; тѣ дѣйствуватъ
сѣга за тази цѣль.

Извѣстно е че республиканската партія
въ Франція не е цѣло нѣчто; тя е сборъ
отъ нѣколко партіи разны бои. Слѣдо-
вателно сека отъ тѣзи партіи ше иска
да внесе въ списокътъ на подгласнитъ
извѣстно число лица изъ между нейнитъ
представители, и съразвѣрно съ другитъ.
Това обстоятелство е твърдъ опасенъ
подводенъ камыкъ, о който може да сѣ
разбие сговорността между ресубли-
канскитъ партіи. Отъ друга стѣрна тази
сговорность, каквато и да е, може да
дѣйствува само отрицателно, а никакъ
положително; нееднообразна партія се кога
не е въ състояніе да прави друго освѣтъ
извѣстна степенъ противодѣйствіе.

Въ Парижъ станало главно годишно
сѣбраніе отъ представителитъ на като-
лическитъ комитеты въ Франція. Любо-
пытны сѣ нѣкои отъ предложеніята ста-
нали на сѣбраніето за правственното
вѣнчаніе на проститъ народъ. Единъ
голѣмецъ, виконтъ Шоло, поискалъ, ка-
то народоспасителна мѣрка, да сѣ за-
прети въ бѣдѣще изданіето на Лангте-
новитъ разказы. Другъ единъ ораторъ
предложилъ да сѣ сдѣлжватъ сичкитъ вѣ-
стникаре, словослагатели и печатаре ка-
толицы противъ свободомысленната пе-
чать. Другъ единъ поискалъ да сѣ праз-
дува недѣлата отъ сички.

Въ друго едно главно сѣбраніе,
въ Сорбоната, състояще отъ разнытъ
отдѣленія на французската Академія, ми-
нистрѣтъ на народното просвѣщеніе про-
изнесълъ слѣдующитъ думы:

«Радвамъ сѣ на успѣлата, които сте
правили и правите за распространеніе
на науката. Вашата ревность ше поре-

трапезата, забравятъ сѣ удовольствіе този
намыкъ, когатъ сѣ на панарѣ. Тѣи, мѣ-
ката на Елисавета сѣ продължи три цѣлы
часа. Само тогава подкачиха здравитѣтъ,
а двѣойкитъ, като намѣриха сѣгодно время
да сѣ споразумѣятъ чрезъ погледитъ си,
излѣзхоа полетничка да цѣятъ да сѣ попра-
вятъ дантелитъ и забраткитъ си, да из-
бръмчатъ праха отъ обучаа сѣ, и да сѣ
приготовятъ за хорото.

— Жанетъ, каза Елисавета на братов-
четка сѣ, ела да ми помогнешъ да сѣ пре-
мѣня.

— Да сѣ премѣниши ли? че нема не
си хубава сѣ тазѣ прекрасна червеникава
рокля, които ти отива толкоуъ добръ?

— Ела пакъ ты, Жането! тази рокля е
пансіонерката ми униформа. Прилично ли
е да сѣ хвана азъ на хорото сѣ неа?

— Че на, вижъ, азъ ще играя сѣ тазѣ
лѣнена рокля!

— Ты! ты не знаешъ кое е хубавото;
не ето азъ си имамъ съвсѣмъ не показ-
ната роклята, която носихъ въ училището,
на раздѣваніето на наградитъ; азъ ще сѣ
я облѣка, и ты ще видиши колко хубава
ще да съмъ; азъ ще покажа на твои-тъ
Валсоровы момичета че и други могатъ да
сѣ облѣчатъ така добръ, както ты. И като
говореше ты сѣ обу коприненитъ високи
и бѣлы чепицы, послѣ сѣ натѣжна на ко-

три пѣти повторенія), республиката, ко-
зятъ народното избрание основа, слѣдъ
бѣдѣствіята ни, на развличнитъ на им-
періята, е заапередъ законно и опреде-
лено правителство. (Рѣколесканія). Безъ
да затварятъ враты на преобразования-
та, нашитъ новы учрежденія спиратъ двѣ
нѣчта: ку д'Ета и революцитъ.

Сѣти секретарятъ на министрѣтъ про-
челъ на сѣбраніето единъ дѣлъ сѣи-
сокъ на учены лица, назначены на сте-
пенитъ офицеритъ на университетѣтъ
и офицеритъ на академіята. въ този
случай сѣ далъ и орденъ на единъ у-
ченъ ослѣпелъ отъ трудъ.

ГЕРМАНИЯ

Членътъ: *близки ли е войната*, об-
народванъ въ берлинскійтъ полуофициа-
ленъ вѣстникъ *Постъ*, още не е изгу-
билъ значеніе. Нѣй извличаме изъ този
членъ, които направи голѣмъ шумъ въ е-
вропейската публицистика, слѣдующето:

«Послѣдни събитія, по несчастіе, на-
правиха твърдъ вѣроятнѣ това, гдѣто на-
родното Французско Сѣбраніе, като сѣ
опасава да не би бѣдѣщото ресубли-
канско высшегласіе въ Камарата да поис-
ка да избѣгне войната, е паклонно да
укуси, подъ опасното вдѣхновение на
Макъ-Махона и на орлеанскитъ принцове
война за отмъщеніе, а пакъ единъ го-
лѣмъ дѣлъ отъ представителѣ, привържен-
цы на монархіята, сѣ готови да сѣ все-
ползуютъ отъ послѣдствіята за възста-
новленіето на Монархіята. Войната сѣ
наближава, слѣдователно, макаръ обла-
читѣтъ, които сѣ трупятъ на крѣгзорьтъ,
и да сѣ разяснатъ.

«Австрійскитъ консерваторы, помог-
наты отъ вліятелны военны крѣгове, опы-
натъ сѣ да съборътъ кабинетѣтъ Андра-
шъ сѣ цѣль да земтъ участіе въ бѣ-
дѣщитъ събитія въ Италия. Вѣрно, е че
тази послѣдната желае да направи Па-
пата ордѣіе въ своитъ рѣцѣ, и иска да
сѣ служи съ него за да сѣ распростра-
ни политическото Италианско вліаніе по
сичкиятъ свѣтъ. По голѣмата часть отъ
горнитъ классове въ Италия сѣ готовы
да сѣ сѣединатъ съ сѣкій сѣмъзникъ про-
тивъ Германия, на която противонапското
положеніе сѣ глѣда отъ тѣхъ като про-
тивонапаленско и враждебно на тѣхнитъ
народны интересы.

«Никакъ не е вѣрно че Французското
правителство ше може да скрой сѣга ав-
стро-италианскій сѣмъзъ. Ако не сполу-
чи въ покушеніята сѣ да дойде до това,
войната вѣроятнѣ ше бѣде отложена.

Работитъ обаче сѣ достигнали до една
крайность, за която нѣмскійтъ народъ
трѣбало бы да е по добръ увѣдоменъ за
дѣйствителността на положеніею. Врѣ-
ме е да сѣ събудятъ дремлющитъ.»

Отъ друга стѣрна нѣмскійтъ *Кельм-
скій вѣстникъ*, по поводъ на Белгія, го-
вори, за дѣйствіята на въканіята Френ-
ска политика слѣдующето:

«Твърдъ е възможно Белгія да сѣ на-
сърдчава въ своитѣ отрицателно мого-
женіе отъ една съсѣдна сила, на която
искусныитъ министръ на иностраннитъ
дѣла не оставя да избѣгне никакъвъ слу-
чай за да противодѣйствува на нѣмскы-
тъ интересы, когатъ може това да на-
прави подъ рѣжа.»

По поводъ на законътъ, който лиша-
ва отъ правителственитъ заплаты онія
католически епископы, които не рачатъ
да сѣ мкорятъ на държавнитъ мѣрки,
относительно до дѣйствіето на католичес-
ката црква въ Пруссія, прусскитъ ка-
толически епископы подали на герман-
скійтъ императоръ единъ адресъ, въ кой-
то сѣ оплакватъ за строгоститъ земаны
противъ тѣхъ. Тѣ казватъ чѣ съвѣстѣта

сата единъ вѣнецъ отъ трандачилы раз-
мѣсены сѣ сѣбѣрны листѣ, а най послѣ
сѣ надѣна една прекрѣсна прозрачна рок-
ля, отъ кентосана муселина.

— Но че ти можешъ да ходиши свобо-
дно като сѣ така патрунана? каза Жанета.

— Какво казвашъ, Жането; не ли вси-
ка че кажатъ че съмъ хубава?

— Чини ми сѣ.

— Но ты, сѣ всичкиятъ сѣ узялъ ли мыс-
лншъ да останешъ сѣ тѣи дрехи?

— То сѣ знае, тази ми е най хубавата
рокля, и най хубавата забратка, която на-
зятъ отъ прѣвото си причащеніе!

— Че какъ! нѣма отъ двѣ години на-
самъ ты пазитъ тази си забратка?

— Виждъ я да видиши? Ты не е ни-
какъ развалена, отъ ланскитъ панарѣ азъ
не съмъ я носила; само корделитъ промѣ-
нихъ, извадихъ бѣлитъ, та ги замѣстихъ съ
тринадафилевы, които ми даде госпожица
Алиня Валеори.

— Жането, моля ти сѣ извади тазѣ за-
братка, остави мя да ти поправи косата,
сѣ тоъ само трандафилъ отъ страна.

— Не, никакъ, това не е възможно; ше
ми сѣ смѣятъ хората.

— То поне очакъ сѣ на пѣята тазѣ ху-
бава бисерена огърлица.

— А! колкото за огърлицата, можа сѣ
всяко благодареніе да сѣ я укача; отдав-

кониѣтъ, прилагатъ тѣ, сѣ сѣдѣствѣта на
законно задѣлженіе, което Държавата е
зела върху сѣ слѣдъ освоеніето отъ нея
на църковнитъ имоты сѣгласно съ зва-
ничны спогодбы и подъ порѣчителството
на чѣстѣта на Пруссія . . . Онова, ко-
ето ны маймного огорчава, то е чѣ лише-
ніето отъ правдинитъ ни, налага сѣ намъ
като наказаніе за нашето поведеніе слѣдъ
обнародваніето на държавнитъ законы.
Но намъ не е възможно да сѣдѣйствуваме
за исполненіето на тѣ законы безъ да
престѣпимъ нѣй святитъ си длѣжности и
безъ да потѣчимъ основнитъ законы
на католическата црква.»

На този адресъ отговоримо отъ стра-
на на императорѣтъ министерството.
«Нѣй не можемъ, казватъ министритъ,
освѣтъ да сѣ чудимъ сѣ това, гдѣто вы-
соки църковны лица, както сѣ епископитъ,
увѣриватъ чѣ е отрицаніе на христѣан-
ството да сѣ назватъ въ Пруссія законы,
които цѣлы вѣкове сѣ сѣ називали и сѣ
пазятъ и днесъ еще не сѣ голѣмъ трудъ
въ други германски чужды държавы, гдѣ-
то духовенството сѣ задѣлжава чрезъ
кѣлѣтва да сѣ покорява безусловно на за-
конытъ.»

Отъ размѣненитъ тѣзи писма излиза
чѣ борбата въ Пруссія между правите-
лството и католическото духовенство не е
близу да сѣ свърши.

БЕЛГІЯ.

По поводъ на послѣднитъ забѣлѣжванія,
които Берлинското правителство отпрати
до Белгія, английскійтъ вѣстникъ *Дейли-
Нюсъ* обнародва слѣдующий членъ:

«Има вѣроятнѣ голѣма полза за Европа
отъ борбата, която князь Бисмаркъ слѣд-
ва противъ преувеличенитъ притязанія
на напството. Повечето отъ Държавитъ
сѣ остали доволны, като видѣха, че има
една Държава доста силна, за да «връ-
же звѣнчето.»

Но твърдъ далечъ бы отишелъ нѣ-
кой, ако помысли, че сичкитъ обра-
женія касательно до народнитъ обычаи
и до личната свобода че сѣ броятъ ка-
то отъ второстепенъ интересъ, когатъ
сѣ нахождатъ въ нѣтътъ на сегашнитъ
намѣренія на германското правителство.
Неразумно нѣчто е да сѣ иска, чтоо
сичкиятъ образованъ свѣтъ да стане по-
мощникъ и охранитель на князя Бис-
марка въ двуборството му съ Панапата.

Ако слѣдва той борбата си до край
и ако излѣзе на глава, нѣе ше оадемъ
доволны; но въ продълженіе на това
врѣме Европа има сѣщо да мысли за
дѣвъ други нѣчта. Вѣрно е, че нѣкоя мо-
гуществѣнна Държава не ше сѣ грѣжи
да измѣни вѣтрѣшнитъ си законы по
такъвъ начинъ, чтоо да стане просто
полицейскій служитель натоваренъ да
затвара сичкитъ неприятели на князя
Бисмарка, акто и тѣзи, които имѣтъ на-
мѣреніе или които сѣ подозрѣватъ да
сѣ неговы неприятели. Слѣдователно гне-
тътъ, който праватъ да тегиѣ върху
Белгія, сѣ глѣда твърдъ сѣ криво око.

Сичкиятъ адрессы, които сѣ пишѣтъ
на църковнитъ сановници, които князь
Бисмаркъ прѣслѣдува, не могатъ да и-
дѣтъ само отъ Белгійска земля. Мыс-
лимъ, че нѣкои дожаждатъ отъ Англий-
ската земля (заедно съ Ирландія) и
нѣкои други трѣба да идѣтъ изъ сѣеди-
ненитъ Държавы и изъ други страны.
Позволено ни е да предположимъ че Гер-
манія не е възнахѣрена да прави бѣлѣ-
жки редъ по редъ на сичкитъ образованы
държавы на свѣтътъ и да ги прикани
сичкитъ да измѣнятъ своитъ вѣтрѣш-
ны законы тѣи, чтоо да възбранатъ на
секо лице злѣ расположено да дава у-
тъшеніе на духовнитъ лица, които той
прѣслѣдва. Положеніето на Белгія, както

на я желая; отъ една година насамъ, Лу-
иза Дюбия и азъ работимъ и пѣтнимъ за
да сѣ кунимъ по една огърлица.

— Когатъ е тѣи, толкоуъ по добръ; ты
че имашъ огърлицата преди неа, това ше на-
прави пріятелката ти да сѣ пукне отъ ядъ!

— Наистина, имашъ право; това ше я
наскърби; азъ не помыслихъ за това, ка-
за Жанета и свали украшеніето, та го ту-
ри на столѣтъ.

— Колко си глупава, Жането! Тѣкмо
за това трѣба да туриши огърлицата, за-
щото Луиза ще сѣ понавѣси.

Въ тази минута гдѣто дѣйтъ дѣвоици сѣ раз-
говаряха, тропотѣтъ на младитъ селани, и
беззвукны звукове на селската музика извѣс-
тиха надѣйтъ братовчатки че празникѣтъ
почнува. Елисавета зе за рака Жанета, и сѣ
улыхтиха заедно къмъ мѣстото, което въ оня
день, всички наричаха *бална зала*. Нѣколко
раскѣраха далечъ отъ чѣлика тѣ сѣлѣ-
щнаха старцитъ, които тѣ бѣха оставили на
трапезата, и които слѣдъ много бѣбренія
за младитъ си години, сѣ чапата въ ра-
ка, отиваха да патѣрятъ единъ живъ образъ
на миналитъ нѣмъ животѣ. Елисавета
приближи до майка сѣ, и ѣ подаде цело-
то си да го цѣлуе.

— Погледни ми мамо, хубава ли съмъ?

— Чадѣ мое, отговори Марія като цѣ-
луна сѣ нѣжностью дѣщеря сѣ, ако сѣ сѣ

дѣвочно привидѣніе, което ми ламъ
Слабостѣта на рѣцѣтъ и на средѣ
на Белгія е была причина на тѣи
вици привидѣнія на западнитъ дѣ-
дирванія отъ стѣрна на съсѣдни дѣр-
жавы.

Нѣе не казвамы, че сме неспѣши
край сичкитъ оплакванія на Германия
тивъ Белгія. Възможно е да има о-
вателны причины за оплакванія, и
необходимость една слаба дѣржава не
ба да има, поради слабостѣта си,
особна привилегія да прави добро. По-
пренебрегава да прави добро. По-
димому оплакваніята на Германия сѣ
казватъ като бѣлѣжки противъ сво-
на уставната система въ Белгія,
изказаны сѣ единъ языкъ, който,
лимъ, не е отъ естество да сѣ
тижущата сѣ стѣрна общото съчу-
на безпри страстната Европа.

СЪРБИЯ.

Представителитъ, които сѣ отпрати
отъ сѣрбската скупщина преди
щаніето ѣ, подали на предѣлателъ
заявленіе, което между друго казѣтъ
«Най нечистото дѣло на предѣла-
лътъ Ковачевича, высшегласіето неа
изпоначи противозаконно. Като прѣ-
вителѣ, които почитаме светлѣ
кѣтвата сѣ, не можемъ да търпи-
сѣ върви по това право, за това нѣ-
жеме да останеме ни една минута
скупщината, нито ше дождамы на-
нитъ засѣданія, догдѣто Ковачевичъ
носи име членъ на законодателната
щина.»

Предѣлателитъ не прочелъ това
влѣніе въ скупщината, зачото сѣ
тивили осталитъ представителѣ. Тѣ
министрѣтъ на просвѣщеніето сѣ
и прочелъ слѣдующето извѣненіе
стѣрна на правителството:

«Господа *представители*! Когато
гашното правителство на Пегова
жеска свѣтлость сѣ яви предъ сѣ
ната, оно сѣ потребна прилика
че е правителство «примирително
говолно.»

Отъ тогава правителството сѣ
рало сѣ всякій начинъ да потвърди
сѣ дѣла.

Съ това намѣреніе правителство
е дѣржало секога въ положеніе
тавность, на законность и на доброй
безъ които секо напредуваніе
да е напредуваніе.»

Като излага сѣтиѣ поведѣніето
высшегласіето въ скупщината, ко-
ло секога противно на тѣ добры
ренія на правителството, и по-
нагостъ, твърдъ малко прѣпорѣ-
за княжеството, министрѣтъ продѣ-
«Въоруженото правителство» сѣ
миреніе и добра воля, бѣше въ
то врѣме въоружено и сѣ търпи-
не безгранично търпѣне.

«Има предѣлъ, гдѣто на споразѣ-
то туратъ край длѣжноститъ къмъ
дѣтелътъ, къмъ отечеството, къмъ
та лична чѣстъ, къмъ чѣстѣта на
дѣтелного земско тѣло.

«Примирителното и благоволю-
вительство не може да продължава
нѣието си и вѣтъ отъ тѣи предѣ-
дѣтелътъ, къмъ отечеството, къмъ
та лична чѣстъ, къмъ чѣстѣта на
дѣтелного земско тѣло.

«Примирителното и благоволю-
вительство не може да продължава
нѣието си и вѣтъ отъ тѣи предѣ-
дѣтелътъ, къмъ отечеството, къмъ
та лична чѣстъ, къмъ чѣстѣта на
дѣтелного земско тѣло.

«За тази стѣнка, която правите-
то е нашло за потребно да по-
на Белгия Княжеска свѣтлость,
часъ ше бѣдѣте извѣстены.»

Слѣдъ това първийтъ министръ
челъ този указъ на князѣтъ:

накичила така за мене, азъ ще
че ше

и въ министерствѣ съвѣтъ рѣшавше: «избранна за скупщинѣй периодъ 1874, 1875 и 1876 партия скупщина да ся распусти споредъ 78 на земскійтъ уставъ, и споредъ тѣхъ истинъ членъ да ся паредатъ новыя избранія съвѣтъ свѣршаванію на четири мѣсеци отъ днесъ за скупщинскій периодъ 1875, 1876 и 1877 (чл. 76 на 76. скупщинскій законъ)».

А споредъ чл. 113 на законътъ за сѣдѣтъ на работатъ въ скупщината, уполномощаване нашітъ председателъ министерскійтъ, съвѣтъ, министрътъ вътрѣшнѣйшѣ работы, да прочете тои законъ указъ на народната скупщина и на и яви въ наше име, че скупщинскіи сѣсѣданія сѣ затворены. Нашітъ министръ на вътрѣшнѣйшѣ дѣла нека неплъзати тои указъ.»

По този начинъ ся задържа сръбското княжество на край страницата пропасти, където когото тласкаше сръбската дематогія.

Всекий народъ, комуто е дадено на рѣзка самоуправленіе, отговоренъ е за дѣлата си предъ Бога, предъ потомството и предъ исторіята. Когато народнажитъ животъ не върви редовно: когато напредъватъ е задущенъ; когато ся сѣмѣтъ между народътъ разрушителныи мысли за нѣи свѣтътъ му народныи основы; когато нездравѣтъ стихіи на дѣматогіята ся развиватъ въ землѣта, като бѣлѣзненитъ нараски по растеніята: тогава народътъ е длъженъ да стѣпи яко на своитъ вѣковѣчны основы и да ся съвѣтува най вече отъ заравнитъ естествои разумъ, за да може безбѣдно да върви въ пактътъ на правилното си развитіе.

Кой да е народъ, макаръ че е и най тарзвитыйтъ, съдържа нѣкои нечисти, злонаведенни стихіи, които дѣйствуватъ растително върху него; увы на народътъ между когото надвладѣтъ подобни нечисти и зловредны стихіи!

Опасноститъ, които сръбската дѣматогія бѣше навлекла надъ Сърбія, убѣдиха най просвѣтителъ Сърбе че у Сърбія не е възможно парламентарно управление. Този мисълъ е искавана вече отъ единъ младъ и отличенъ общественъ дѣятель въ Бѣлградъ.

Състояніето на наше просвѣщеніе, казва единъ сръбскій вѣстникъ, не позволява да ся поддържа парламентаризмътъ у насъ въ сѣкатѣ му строгостъ и сѣ сичкитъ му послѣдствія; инакъ Ковачевичи бѣ могли да достигнатъ нѣкой день да ся туратъ во главѣ на управленіето. А Сърбія? Шта би од бедне Сръбіе било?!

За това Сръбскійтъ вѣстникъ съвѣтува правителството да обърне особено вниманіе върху това.

Въ Сърбія, казва този листъ, консерватизмъ е празна дума; както въ това княжество, така и между другитъ млади народы на истокъ, за общественитъ дѣатели може да ся каже, че ся дѣлатъ на двѣ; единъ, които трѣсатъ естествено и разумно развитіе, други, които тласкатъ къмъ скокове, и носатъ по облацѣтъ стѣтнитъ си мысли. Излишно е да ся доказва това. Да предположиме, че не трѣтъ има новъ, хубавъ и якъ корабль, кого ще земе за капитанинъ на този корабль? Разумѣва ся, че человекъ, който е съ добро име и който познава това дѣло.

Нашето княжество, продължава листътъ, е и младо и слабо, а и политическитъ европейскіи обстоятелства — *тѣрба да искажесѣ посто истината* — за него сѣ твърдѣ несходни; една погрѣшка, която другъ пакъ би минала безъ послѣдствіе, сега бѣ повлекла по себе най голѣмъ послѣдствія. Днесъ всяка държава въ Европа има нужда да ѿ управляватъ вѣщи хора, а за Сърбія е то питаніе за животъ.

цѣль вкусьтъ си, наклонноститъ си, способностіи си, здравіето си; да наскрѣби человекъ майка си, а послѣ съ сърдце ведело да иде на расходка! Такова чадо не ще да е друго освѣтъ чудовище! А благодареніе Богу, нашата героиня не бѣ достигнала до тази степенъ. Елисавета ся уклѣпане, проче, нажалена къмъ прасидникъ. Конприненътъ ѿ чепицы, твърдѣ гиздави за единъ салонъ, не отговаряха никакъ на каменистѣтъ селеки улици. Тя си разбѣ краката о остритъ камѣни; та капаа отъ болки; но надеждатъ че тя ще произведе блестятелно впечатлѣніе и поддържане еице; но и тази поддрѣжка цѣлше наскоро да ѿ лѣнса. Най послѣ Елисавета прѣстигна на опредѣленното мѣсто на хорото, въ *балната зала*; та вдигна горделиво главата си, и хвърли единъ погледъ около себе си като че да казваше: «хубавица съмъ, научудете ми ся!» Но никоя похвала не отговори на този нѣмъ въпросъ. Наистина всичкитъ погледи бѣха вперени върху ѿ; но въ това общѣе вниманіе владѣхъ повече несприятни чувства отъ колкото искренно очудване.

— Я я видѣхъ! я я видѣхъ какъ ходи! каза една отъ мнозеството; сякашъ че тя стѣпва на орѣхови чурунки.

— Я я видѣхъ! каза една друга, какъ ѿнеправена, сякашъ че не ѿ е възможно

Православната църква на Сърбското княжество.

Подъ това заглавіе Сръбскійтъ митрополитъ г. Михаилъ издалъ еще минѣлата година една книга, въ която ся даватъ точны свѣдѣнія за Сърбската църква. Споредъ тази книжка, Сърбія има население 1,211, 676, и ся раздѣля политически на 17 области, а църковно на 4 епархїи. Бѣлградската епархїя, която ся е съставила въ времето на свѣтото Савва (1169) ся наменована митрополія на 1275. Тази епархїя има жители 505,335, а ся раздѣля на 293 епархїи; тя има 142 църкви, 17 мѣнастрии, 308 свѣщенници и 69 монасы. Шабацката епархїя има народонаселеніе 202, 227 жители, епархїи 112, свѣщенници 123, църкви 78, и мѣнастрии 5 съ 14 монасы. Епархїята Ужича има жители 276, 420, епархїи 153, свѣщенници 154, църкви 75, мѣнастрии 12, монасы 33. Неготинската епархїя има жители 226, 822, епархїи 133, църкви 63, свѣщенници 177, мѣнастрии 7, монасы 22.

Сърбската църква се презъ мѣсець Януарій, лѣто 1832, отъ великата църква правото да избира и ракополага митрополитъ и епископъ еи. Това обаче станѣ съвѣтъ като сръбското правителство плати на Патриаршїята гр. 247, 630, споредъ щото ѿ ся надалше отъ общитъ патриаршескїи дѣлатъ, а при това тя ся задѣлѣла да плати на патриаршїята ежегодна помощъ отъ 5,040 гроша. Отъ 1836 състави ся въ Сърбія богословско училище. Входящитъ въ него ученици сѣ длѣжны да сѣ снабдени съ свѣдѣтелство отъ гимназїи и ся задѣлѣватъ да прѣематъ свѣщенството. Отъ съставленіето на това богословско училище до 1873 сѣ излѣзѣли 5,843 ученици, станѣли свѣщенници. Отъ тѣхъ 839 принадлежатъ на турскитъ области.

Отъ съставленіето на сръбското княжество сръбската църква е съставила църковенъ капиталъ отъ гр. 14,064,435 проеходицъ отъ помощи и отъ епархїеки приходи, а при това има и особенъ църковенъ ковецъ за поддрѣжаніе на духовенството и на църквитъ. А мѣнастриитъ имѣтъ такождъ особенъ капиталъ отъ гр. 1,033, 914, съхранѣемъ въ централнитъ ковчегъ. Всичкитъ духовни лица сѣ подѣ заплатѣ, а въ старостѣта си добиватъ пенсії.

РОСИЯ.

На 25-ый Мартъ ся представила на императора Александра една комиссія, испратена отъ повърхнѣтъ преди малко въ православіето други 50 хилѣди Уніята въ Польша. Тази комиссія състояла отъ 13 свѣщенници и 8 миряне. Единъ отъ свѣщенницитъ, който бѣлъ другъ профессоръ на исторїята въ поворосейскій университетъ, казалъ едно словце предъ императоръ, въ което изразилъ радостѣта на комиссіята и на понововърналитѣ въ православіето, които за напредъ ще имѣтъ частіето да ся сичеляватъ между великото стадо на вѣсочната църква и да сѣ единювѣрны съ императоръ. На това послѣднійтъ отговорилъ твърдѣ благоволеніе и подарилъ на комиссіята драгоцѣнныи иконы отъ злато и сребро. На това представленіе присѣствували, освѣтъ великитъ князеве, Константинъ и Николай, и митрополититъ Петербургскїи, Кіевскїи, Московскїи, съ двама архїепископы, трима епископъи осемъ архимандриты. Слѣдъ литургїята новобобрѣлѣныи причастили отъ Петербургскїи митрополитъ. Послѣ ся дало утѣшеніе. До сега до ето хилѣды Уніята сѣ пригържили православіето. Жално е, казва една дописка отъ Петербургъ до *Византїя*, чи, когато Россія полатѣ толкозъ старанія, и не щѣди огромныи паричныи количества за испращаніе на апостолы въ Польша, въ Японїя, въ Сибирїя, въ Казанъ и въ други мѣста съ цѣль да укрьпѣтъ и да раздѣлатъ православіето, нашитъ (сърбъ, Гръцѣтъ, р.) работѣтъ въ Цариградъ за униженіето на схизмѣтъ. Азъ не ся простирѣмъ тука върхъ този предметъ за да не огорча расналенитъ въ патриоты, които сѣ готовы да провъзгласѣтъ за наплевистѣтъ всякій, който не е съгласенъ съ

но да ся превѣе!

— Не ли прилича на куклата на госпожица Алина Валсори, припави една третя. Това сравненіе, което не бѣше лишено отъ дѣйствителна нетина, сполучи; и когато музиката засвири, нѣкой момъкъ не рачи да покажи *Парижската кукла*. Когато Жанета сѣ пругаркитъ си скачаше весело споредъ звуковѣтъ на музиката, Елисавета, сама на етольтъ си, едвамъ прѣмѣщаше свѣлѣтъ си, които нѣмаше поне утѣшеніето да ги пролѣе въ майчинитъ си грѣды... Ней останае удовлетвореніе да ся подигрѣе съ оній, който ѿ обикаляха; но критиката е нѣщо несприятно, когато человекъ не напѣтрѣа нѣкого да ся енодѣля. Освѣтъ то ва всичкитъ момичета скачаша весело и отъ сърдце, всички ся представилиахъ благополучни, тѣи щото Елисавета, ако и погорня отъ тѣхъ, не можаше да ся възбѣра ни отъ завистливы чувства. Една само на дѣждѣ ѿ останае еице: дождождѣніето на домочадіето Валсори. Тя ся поупокои и чака. Слѣдъ единъ часъ, който ѿ ся видѣла пѣлъ вѣкъ, тя сълѣдѣа двѣ дѣвоичета на десѣтъ дванадѣсетъ години; тѣ шетаха на горѣ на долѣ, рѣжовѣахъ ся съ младитъ селянки и раздавахъ медени пекеметчетѣ, и мирзаливы хлѣбчета на всичкитъ малки дѣцѣта.

— Ето момичетата на Валсори, каза

на 24-рта печинатъ въ Москва, стѣдъ непрѣлжителна, по тѣмъ болѣтъ, единъ отъ главнитъ редакторы на *Московскитъ Вѣдомости*, Павелъ Михайловичъ Лейтисъ. Покойникъ бѣше единъ отъ знаменититъ профессору по древната филологія въ московскїи университетъ.

ГРЪЦІЯ.

Министрътъ на народното просвѣщеніе въ Гръцїя представилъ послѣдне на царьтъ рапортъ за състояніето на общественното обученіе въ царството.

Рапортътъ объема и статистическии таблици, въ които ся показва числото и редѣтъ на училищата, и числото на ученицѣтъ, които и ся обучаватъ въ тѣхъ.

Должитъ нѣкои свѣдѣнія, които сѣ извлеченіе изъ рапортътъ на министрътъ на народното просвѣщеніе, показватъ, каквы успѣхи прави народното просвѣщеніе въ южнитъ ли сѣлѣды. Гръцїя, която на 1830 е имала 110 учебныи заведенїя, на 1869 е видѣла това число да ся издига до 1161, и до 1394 презъ послѣдната година.

Числото на тѣзи училища ся разредува тѣи: 1 университетъ; 18 гимназїи; 136 главныи училища; 989 мѣжки общинскіи училища; 138 женски общинскіи училища; 10 училища частныи; 12 различныи (мореплавателното, военното и пр.)

Студентитъ на университетътъ презъ 1874 учебна година были на брой 1352. Ученицѣтъ, които сѣ посѣщавали презъ сѣщата година другитъ учебныи заведенїя възлизѣтъ на 92,226; ще рече сичкото число на учащитъ ся, което на 1869 было 61,751, на 1874 достигнало до 63,588.

РУМЪНІЯ.

Лондонскїи румѣнскїи комитетъ направи възваніе къмъ еврейтъ на Великобританїя за помощъ. Видѣся чи тѣзи лары сѣ потребни за поддрѣжаніе на подвижитъ, които правѣтъ Еврейтъ въ Румѣнїя за да запазѣтъ гражданскитъ си права. Едно дружество ся състави подѣ председателството на Пейкото, консулъ на Сѣдиненитъ-Щаты, съ цѣль да распространи просвѣщеніето помежду Еврейтъ въ Румѣнїя и да улучи общественното имъ положеніе. Лондонскїи комитетъ защищава това дружество.

Друга новина отъ Румѣнїя по Еврейтъ е слѣдующата: Въ търговската спогодба, сключена между Австро-Унгарїя и Румѣнїя, ся приложилъ единъ членъ, чрезъ който подданицитъ на Австро-унгарїя придобиватъ правото да имѣтъ имоты въ Румѣнїя, както и Румѣнѣтъ въ Австро-Унгарїя. Това смутило много Румѣнѣтъ страха ради Іудейскаго. Всичкото княжество е възстанѣло противъ министритъ, осажда това нѣщо като крайне прѣдѣтелство, и възбужда патриотизмътъ на бѣдѣщитъ представитѣли зи да спасѣтъ мѣстото отъ належащитъ погортъ на Еврейтъ. Румѣнѣтъ не ся плашатъ толкозъ отъ христїанѣтъ подданицы на Австро-Унгарїя, колкото отъ Еврейтъ, защото повечето отъ Еврейтъ, които сѣ въ Румѣнїя, сѣ подданицы на тази държава, и оній, които не сѣ ще побързѣтъ да придобѣятъ това подданичество за да купѣтъ имоты. Румѣнѣтъ нѣматъ никаква полза отъ този членъ, защото въ Австро-Унгарїя нѣма Румѣны за да купѣтъ имоты. Има, проче, право оппозицията като отхвърля този членъ, ако дѣйствително сѣмѣствува той въ тази спогодба; работата може да ся поправи само ако въ спогодбата ся каже така: «Христїане подданицы на двѣтъ дѣржавы.» Зато би было тогава чувствително по малко. Истината е чи въпросътъ за Еврейтъ е за Румѣнѣтъ въпросъ за животъ или за

Жанета на братовчедката си, като мина прѣдъ нея за да иде да ги поздравѣи.

— Елисавета не можеше да повѣрѣа очитъ си. Госпожицы толкозъ богаты да дойдѣтъ на единъ такъвъ празникъ, сѣ сламени канѣла на глѣвѣтъ, сѣ простѣи читени рокли, и сѣ марокшевыи калевры!

— Тѣ не сѣ нищо толкозъ хубавы, нищо толкозъ добръ облеченыи како мѣнь, извика тя въ ядѣтъ си; при всичко това всички ги обичатъ, ги заобикалитъ, и ги почитатъ; а мене нѣкой не ся обрѣща да ми видѣ! може би и да мѣ мразѣтъ.

— Дщерко моя, каза майка ѿ, която сѣ бѣше приближила до ней, не мысли че хората обичатъ тѣзи дѣвоичета, защото сѣ богаты! не! хората ги обичатъ защото сѣ добродружныи. Исканѣ ли да знаешъ заповѣни тука сѣ веселыи освѣтъ тебе? За щото всякій, освѣтъ тебе, ся напѣтрѣа въ приличното си общественно положеніе. Ако на този свѣтъ има богаты и бѣныи, голѣмъ господарки и селянки, то е бохїи воли; да нека человекъ да излѣзе отъ положеніето си, това ще рече да ся противи на бохїята воля. Вървай мѣ, чадо, забрави тритъ години, които премина въ Парижъ; подкажи пакъ да понешъ селското имъ обѣлѣко, което е много по хубаво, и много по гиздаво отъ всичкитъ градеки патрупаыи прѣмѣныи. Въ село трѣба да

живѣешъ, съ селскитъ навицы трѣба да ся обобразѣши.

— Но защо, мамо, казвашъ това? когато наследѣи богатството на нуйча си Филиппа, и азъ ще съмъ богата и ще мога да ида да живѣя въ Парижъ.

— Скаонилѣшъ ли да зарежешъ баща си, майка си, и всичкото си домочадіе за единственоио удоволствіе да идешъ да блѣспѣшъ въ единъ градъ?

— Но, мамо, какво ще да есторѣ съ толкозъ богатство въ това село?

— Дѣцѣрко, каза серіозно майка ѿ, когато добрый Богъ праца благопоустіе на бѣдѣщитъ, той го праца повече за исправѣніе, отъ колкото за нагрѣа; сѣждѣта на тѣзи бѣднии зависѣи некогои отъ доброто или отъ злото употребленіе на това богатство.

— Елисавето! Елисавето! извика въ оназъ минута баща ѿ, който идеше запжхтенъ съ една чрезмѣрно голѣма китка на градѣтъ, Елисавето ела да играешъ заедно, при господина графа, той поиска то ва нѣщо.

— Послѣднитъ думы на Марїя изчезаха при това благополучно извѣстіе. Елисавета ся исправи горделиво, ѿ облеганѣта на бѣщнитъ си рѣцѣ, тя мина побѣдоносно предъ мнозина.

Срѣщу нея господинъ Валсори даваше

жизнѣшъ, съ селскитъ навицы трѣба да ся обобразѣши.

— Но защо, мамо, казвашъ това? когато наследѣи богатството на нуйча си Филиппа, и азъ ще съмъ богата и ще мога да ида да живѣя въ Парижъ.

— Скаонилѣшъ ли да зарежешъ баща си, майка си, и всичкото си домочадіе за единственоио удоволствіе да идешъ да блѣспѣшъ въ единъ градъ?

— Но, мамо, какво ще да есторѣ съ толкозъ богатство въ това село?

— Дѣцѣрко, каза серіозно майка ѿ, когато добрый Богъ праца благопоустіе на бѣдѣщитъ, той го праца повече за исправѣніе, отъ колкото за нагрѣа; сѣждѣта на тѣзи бѣднии зависѣи некогои отъ доброто или отъ злото употребленіе на това богатство.

— Елисавето! Елисавето! извика въ оназъ минута баща ѿ, който идеше запжхтенъ съ една чрезмѣрно голѣма китка на градѣтъ, Елисавето ела да играешъ заедно, при господина графа, той поиска то ва нѣщо.

— Послѣднитъ думы на Марїя изчезаха при това благополучно извѣстіе. Елисавета ся исправи горделиво, ѿ облеганѣта на бѣщнитъ си рѣцѣ, тя мина побѣдоносно предъ мнозина.

Срѣщу нея господинъ Валсори даваше

жизнѣшъ, съ селскитъ навицы трѣба да ся обобразѣши.

— Но защо, мамо, казвашъ това? когато наследѣи богатството на нуйча си Филиппа, и азъ ще съмъ богата и ще мога да ида да живѣя въ Парижъ.

— Скаонилѣшъ ли да зарежешъ баща си, майка си, и всичкото си домочадіе за единственоио удоволствіе да идешъ да блѣспѣшъ въ единъ градъ?

— Но, мамо, какво ще да есторѣ съ толкозъ богатство въ това село?

— Дѣцѣрко, каза серіозно майка ѿ, когато добрый Богъ праца благопоустіе на бѣдѣщитъ, той го праца повече за исправѣніе, отъ колкото за нагрѣа; сѣждѣта на тѣзи бѣднии зависѣи некогои отъ доброто или отъ злото употребленіе на това богатство.

— Елисавето! Елисавето! извика въ оназъ минута баща ѿ, който идеше запжхтенъ съ една чрезмѣрно голѣма китка на градѣтъ, Елисавето ела да играешъ заедно, при господина графа, той поиска то ва нѣщо.

— Послѣднитъ думы на Марїя изчезаха при това благополучно извѣстіе. Елисавета ся исправи горделиво, ѿ облеганѣта на бѣщнитъ си рѣцѣ, тя мина побѣдоносно предъ мнозина.

Срѣщу нея господинъ Валсори даваше

жизнѣшъ, съ селскитъ навицы трѣба да ся обобразѣши.

— Но защо, мамо, казвашъ това? когато наследѣи богатството на нуйча си Филиппа, и азъ ще съмъ богата и ще мога да ида да живѣя въ Парижъ.

— Скаонилѣшъ ли да зарежешъ баща си, майка си, и всичкото си домочадіе за единственоио удоволствіе да идешъ да блѣспѣшъ въ единъ градъ?

— Но, мамо, какво ще да есторѣ съ толкозъ богатство въ това село?

— Дѣцѣрко, каза серіозно майка ѿ, когато добрый Богъ праца благопоустіе на бѣдѣщитъ, той го праца повече за исправѣніе, отъ колкото за нагрѣа; сѣждѣта на тѣзи бѣднии зависѣи некогои отъ доброто или отъ злото употребленіе на това богатство.

— Елисавето! Елисавето! извика въ оназъ минута баща ѿ, който идеше запжхтенъ съ една чрезмѣрно голѣма китка на градѣтъ, Елисавето ела да играешъ заедно, при господина графа, той поиска то ва нѣщо.

— Послѣднитъ думы на Марїя изчезаха при това благополучно извѣстіе. Елисавета ся исправи горделиво, ѿ облеганѣта на бѣщнитъ си рѣцѣ, тя мина побѣдоносно предъ мнозина.

Срѣщу нея господинъ Валсори даваше

жизнѣшъ, съ селскитъ навицы трѣба да ся обобразѣши.

— Но защо, мамо, казвашъ това? когато наследѣи богатството на нуйча си Филиппа, и азъ ще съмъ богата и ще мога да ида да живѣя въ Парижъ.

— Скаонилѣшъ ли да зарежешъ баща си, майка си, и всичкото си домочадіе за единственоио удоволствіе да идешъ да блѣспѣшъ въ единъ градъ?

— Но, мамо, какво ще да есторѣ съ толкозъ богатство въ това село?

— Дѣцѣрко, каза серіозно майка ѿ, когато добрый Богъ праца благопоустіе на бѣдѣщитъ, той го праца повече за исправѣніе, отъ колкото за нагрѣа; сѣждѣта на тѣзи бѣднии зависѣи некогои отъ доброто или отъ злото употребленіе на това богатство.

жизнѣшъ, съ селскитъ навицы трѣба да ся обобразѣши.

— Но защо, мамо, казвашъ това? когато наследѣи богатството на нуйча си Филиппа, и азъ ще съмъ богата и ще мога да ида да живѣя въ Парижъ.

— Скаонилѣшъ ли да зарежешъ баща си, майка си, и всичкото си домочадіе за единственоио удоволствіе да идешъ да блѣспѣшъ въ единъ градъ?

— Но, мамо, какво ще да есторѣ съ толкозъ богатство въ това село?

— Дѣцѣрко, каза серіозно майка ѿ, когато добрый Богъ праца благопоустіе на бѣдѣщитъ, той го праца повече за исправѣніе, отъ колкото за нагрѣа; сѣждѣта на тѣзи бѣднии зависѣи некогои отъ доброто или отъ злото употребленіе на това богатство.

— Елисавето! Елисавето! извика въ оназъ минута баща ѿ, който идеше запжхтенъ съ една чрезмѣрно голѣма китка на градѣтъ, Елисавето ела да играешъ заедно, при господина графа, той поиска то ва нѣщо.

— Послѣднитъ думы на Марїя изчезаха при това благополучно извѣстіе. Елисавета ся исправи горделиво, ѿ облеганѣта на бѣщнитъ си рѣцѣ, тя мина побѣдоносно предъ мнозина.

Срѣщу нея господинъ Валсори даваше

жизнѣшъ, съ селскитъ навицы трѣба да ся обобразѣши.

— Но защо, мамо, казвашъ това? когато наследѣи богатството на нуйча си Филиппа, и азъ ще съмъ богата и ще мога да ида да живѣя въ Парижъ.

— Скаонилѣшъ ли да зарежешъ баща си, майка си, и всичкото си домочадіе за единственоио удоволствіе да идешъ да блѣспѣшъ въ единъ градъ?

— Но, мамо, какво ще да есторѣ съ толкозъ богатство въ това село?

— Дѣцѣрко, каза серіозно майка ѿ, когато добрый Богъ праца благопоустіе на бѣдѣщитъ, той го праца повече за исправѣніе, отъ колкото за нагрѣа; сѣждѣта на тѣзи бѣднии зависѣи некогои отъ доброто или отъ злото употребленіе на това богатство.

— Елисавето! Елисавето! извика въ оназъ минута баща ѿ, който идеше запжхтенъ съ една чрезмѣрно голѣма китка на градѣтъ, Елисавето ела да играешъ заедно, при господина графа, той поиска то ва нѣщо.

— Послѣднитъ думы на Марїя изчезаха при това благополучно извѣстіе. Елисавета ся исправи горделиво, ѿ облеганѣта на бѣщнитъ си рѣцѣ, тя мина побѣдоносно предъ мнозина.

Срѣщу нея господинъ Валсори даваше

жизнѣшъ, съ селскитъ навицы трѣба да ся обобразѣши.

— Но защо, мамо, казвашъ това? когато наследѣи богатството на нуйча си Филиппа, и азъ ще съмъ богата и ще мога да ида да живѣя въ Парижъ.

— Скаонилѣшъ ли да зарежешъ баща си, майка си, и всичкото си домочадіе за единственоио удоволствіе да идешъ да блѣспѣшъ въ единъ градъ?

— Но, мамо, какво ще да есторѣ съ толкозъ богатство въ това село?

— Дѣцѣрко, каза серіозно майка ѿ, когато добрый Богъ праца благопоустіе на бѣдѣщитъ, той го праца повече за исправѣніе, отъ колкото за нагрѣа; сѣждѣта на тѣзи бѣднии зависѣи некогои отъ доброто или отъ злото употребленіе на това богатство.

— Елисавето! Елисавето! извика въ оназъ минута баща ѿ, който идеше запжхтенъ съ една чрезмѣрно голѣма китка на градѣтъ, Елисавето ела да играешъ заедно, при господина графа, той поиска то ва нѣщо.

— Послѣднитъ думы на Марїя изчезаха при това благополучно извѣстіе. Елисавета ся исправи горделиво, ѿ облеганѣта на бѣщнитъ си рѣцѣ, тя мина побѣдоносно предъ мно

Един млад Българин, който е работил в двайсетте години, който е завършил реално-гимназията, и който в течение на 4 години е управявал в провинцията всички уроци, търси учителско място в община си пумдас от такъв човек, иска се отнесе до редакцията на вестника за оповестяване.